

האם חיה בתיה בנדיקט בעולם של חלומות הזוהרת, המסרבת להגדיר את עצמה למצוא לעצמה הגדרה מלבד

„אני אשת

הכל!

להעולם הזה. שגילה אותי ובוחר בי לסגנית מלכת-המים. בגיל 17 התחתנתי ובגיל 18 נסעתי עם בעלי לארצות-הברית.

„אני חושבת שאין דבר בעולם שאני רוצה ואיני יכולה להשיגו. אני אהבת לחיות טוב. ועל רמה גבוהה.“

סמל מיסחרי

וכרטיס-ביקור

בתיה, האוהבת את חייה-הזהר יור תר מכל ועובדת עליהם קשה. כור חבת: „חשוב לי להיות המסמר בכל מקום. זוהי הסיבה שאני תמיד מופיעה בכובע מיוחד. כשאשה נכנסת למקום עם כובע, היא שונה, מיוחדת וכל הי עיניים נשואות אליה. לי חשוב, שכשאני נכנסת לאיזה מקום, כולם יודעים שאני שם. הכובעים הפכו לסמל המיסחרי שלי. יש לי אוסף של 250 כובעים. מהשקנית

בחיי — כסף, חברה נוצצת, יופי, נישור אין מאושרים, ילדים מקסימים. בארצות-הברית נבחרתי כאחת מ-10 הנשים הי אלגנטיות ביותר. תמיד אהבתי להיות שונה מכולן והצלחתי.“

מיפעל בשר

מפואר

בשהיתה בתיה בת 18 ובעלה, אלי ב-רציבי, שהיה בעל מיפעל לבשר, פשט את הרגל. עקרו השניים לארצות-



בתיה בשיא זוהרה בשנות ה-20 לחייה, מדגמת בגדיים מזהב, כשלאשה כיוו ראש. מעניין, „אני תמיד חושבת כובעים. זה הסמל המיסחרי שלי. אני אוהבת להיות במרכז העניינים של כל אירוע.“

דוגמנית

הברית. מספרת בתיה: „כשהגענו לאר-צות-הברית היינו במצב כספי איום. לבעלי לא היתה עבודה ואני הייתי זו שעבדתי בדוגמנות ובטלוויזיה, ופירסמתי את שנינו. כך, לאט-לאט, עזרתי לבעלי לפתוח עסק ב-5000 דולר שהצלחנו לחי סוף.“

„הופעתי על הרבה שערי שבועונים ופירסמתי מוצרי קוסמטיקה. בעלי פתח בית-חרושת למוצרי בשר כשר, וכשזה לא הלך הפך אותו למיפעל למוצרי הודו. האמריקאים לא היו רגילים לבשר ממין זה והעסק הלך. לבעלי היה הידע הדרוש, והוא ניצל את האפשרויות הטמונות בי בשר הודו, והפך את בית-החרושת שלו, לאחד המיפעלים המפוארים ביותר באר-צות-הברית.“

בתיה הגשימה את חלום חייה והפכה אשה עשירה. היא נשואה עד היום לאותו

ג'ון קרפורד קנתי את קופסות-הכובעים המיוחדות שלה.

„הבגדים הם כרטיס-הביקור שלי. יש לי אוסף תכשיטים ענקי, ואוסף בגדים לכל אירוע. במטוס אני תמיד נושאת קופסות מיוחדות לכובעים שלי. אני חיה היום בטופ של ניו-יורק. חשוב לי להיות בכל אירוע חשוב, להסתובב רק עם האנשים המעניינים ביותר, אני אוהבת לחיות על רמה גבוהה, לאכול טוב ולהתי לבש טוב. זה הסיגנון שלי.“

הלשונות הרעות שראו את בתיה בניו-יורק ידעו לספר, שבתיה רוכשת בעצמה את הכרטיסים לאירועים הנוצצים ביותר. היא מכחישה בתוקף ואומרת: „אני מויר-מנט לכל האירועים האלה!“

„אם אארגן מסיבה בארץ, אני אוסס במיוחד ללונדון להביא קוויאר ושמפניה — כסף בשבילי הוא אמצעי להשיג דברים. והשגתי כל מה שאפתי לו



מצהירה בתיה בנדיקט בתוקף, כאשר מנסים להשוות אותה עם הזוהרת של שנות ה-80. „פינה אינה תחרות בשבילי, אבל אני דווקא חושבת שטמון בה פוטנציאל עצום.“ בתמונה בתיה, כפי שהיא נראית היום, רוקדת בחטיבה בארץ, עם הדור הצעיר.

„אני לא פינה!“

„אייקיי, אני אוסס מחר ללונדון להביא בגד מיוחד בשביל המסיבה.“ כשאשה הגדהמת שאלה אם היא מתכוונת ברצי-נות לטוס רק בשביל שימלה. ענתה בתיה ללא היסוס: „ברור. שאני מתכוונת ברצינות!“

העולם הזה הזמין אותה לראיון, והיא הגיעה באיחור של שעה. התנצלה והסי-בירה שבמשך כל הבוקר עמלה להכין את הראיון וכתבה אותו בעצמה. כשנתבקשה להגדיר את עצמה כתבה: „אני אשת הכל — אשה, אמא, שחקנית, דוגמנית, אשת-חברה, אשת-עסקים, מארגנת אירועים (נשיאה בכמה מהם), מאוד פעילה בבוניס הישראלי, ב-U.N.A., באגודה למילחמה בסרטן, V.C.P., באגודה למיל-חמה בשיתוף, נמצאת במרכז כל אירוע ישראלי המתקיים בניו-יורק, ובמרכז חיי החברה של ניו-יורק, אירופה וישראל.“ בתיה לא הביאה עימה מיסמכים המוכיחים זאת.

היא מתקוממת נגד התואר „נערת-הזהר“ שרבים ניסו להדיק לה ואומרת בבזוז: „נערת-הזהר זוהי אחת שאין לה, אחת שלא יודעים מהי בדיוק. אני אף פעם לא הייתי כזאת. אני הכל.“

בתיה החלה את חייה-הזהר שלה בגיל 14 בסמינר למורות. אביה היה סנדלר ואמה רצתה שבתה היפה תהיה מורה. אך בתיה פרשה מהלימודים בגיל 16 והיא כותבת: „בגיל 14 כבר עבדתי בתור דוגמנית. את התחלה שלי אני הייבת

„א יפה נמצא כאן חדר האנשים-החשובים-מאוד?“ שאלה אשה נאה בשנות ה-40 שלה, שלאשה כובע רחבי-שוליים בצבע ארגמן, המכסה את ראשה ומחצית מפניה. „לשם מה את צריכה את חדר האנשים-החשובים-מאוד?“ שאל את הגברת מלצר צעיר. „מה זאת אומרת בשביל מה? אני גברת בתיה בנדיקט, ובכל מקום שאני נמצאת בו אני מתקבלת קודם כל בחדר האנשים-החשובים-מאוד!“

המלצר, אשר לא ידע את בתיה, עמד המום. לאחר שניה של דממת-מבוכה הוביל אותה אל חדר האנשים-החשובים-מאוד של קולוסיאום.

באותו ערב נערכה בו מסיבה בנוסח ברזיל. המקום היה מלא מפה לפה. בתיה נכנסה בצורה דראמטית לבושה כהרגלה לפי צו האופנה האחרון, מביטה סביבה לבדוק אם כולם מסתכלים וזוכרים.

„אני משיגה

הכל!“

בתיה בנדיקט, מלכת חייה-הזהר של שנות ה-60 בישראל.

כשנשאלה באותה מסיבה מדוע באה לביקור בארץ, ענתה: „הגעתי במיוחד לכבוד החתונה של הכן של הרב גורן.“ כשמישהי הזמינה אותה למסיבה שתיערך למחרת, ענתה מייד בשיא הרצינות: